

עלידי מעשה פשוט ומעשי זה מכריז הציבור: זהו! עד כאן! נמאסתם!

ני רואה בתגובה זו את התופעה החיובית ביותר שהיתה במדינת ישראל מזה שנים.

היא מוכיחה כי הציבור בריא,

בכוח הציבור החילוני לשבור הכפייה הרתית

שהוא מתחיל להבין את כוחו, שהוא מתעורר מאדישותו חסי-רתית, שהוא מוכן להשיב מלחמה שעררה.

אני מקווה שתנועה ספונטאנית זו תתפשט ותתרחב ותקיף את כל מערכות החיים של המדינה, כפי שקרה לא פעם בתולדות המדינה —

במדינה

(המשך מעמוד 6)

אם יאשימו מייד את לוב במעשה זוועה חדש זה, אולם קרה ההיפך. האמריקאים גימגמו, אמרו ש"אין הוכחות" — כאילו זה הרתיע אותם איפסם מלהטיח האשמות ביריביהם. מהו פשר התעלומה?

הפגנת יכרות זולה. ההסבר פשוט למדי. כאשר ערך הנשיא רונלד רגן את הפרובוקציה המוויינת מול חופי לוב, היתה רעת הקהל האמריקאית מסויינת מאוד. לאמריקאים אין חשק להפתקות צבאיות חמורות, מאז הטראומה של וייטנאם. הם היו מוכנים להפגנת יכוח זולה ובלתי מסוכנת, אך לא לעימות של ממש. ואכן, רגן הבטיח לציבור כי אין כל סכנה, שרי באיום על קר'אפי.

כבר אז היו באמריקה פרשנים שהזהירו כי הפרובוקציה תתנגס: שהתוצאה היחידה תהיה חיזוק מישטרו של קר'אפי בלוב ובעולם הערבי. והמרת האיש לפתוח במערכת טרור עולמית שאי-אפשר להתגונן מפניה.

הישראלית באו"ם לעיין בתיקי האו"ם על פושעייהמלחמה. לגבי הנושא עצמו עבר עלוב. לגבי הנושא עצמו רבו השבוע סימנייהשאלה.

ברור לגמרי כי קורט ולדהיים לא אמר את האמת על עברו. הוא הסתיר את מעשיו במשך שנתיים מכריעות. הוא סיפר כי שוחרר מן הוורמאכט ועבר ללימודים בווינה, בעוד שלמעשה שירת בצבא הגרמני בבלקאנים. מדוע שיקר?

מאז אלפי אוסטרים שירתו בוורמאכט של אדולף היטלר, אחרי סיפוח אוסטריה לרייך השלישי. הם שירתו בכל המיגוזים והתפקידים, כמו שאר הגרמנים. עצם שירותו הצבאי של

זהו סעיף אחד מן הרוח השנתי של שרות בתייהסוהר, המסכם את שנת פעילותו הראשונה של הציבור החדש, רפי סויה. בארץ פועלים 11 בתייהסוהר לאסירים ישראלים, ועוד שמונה המצויים בשטחים הכבושים, שבהם כלואים אסירים תושבייהשטחים. במשך שנה, מפברואר 1985 עד פברואר 1986, נוספו 550 אסירים, למרות שיחרורם של 950 אסירים ביטחוניים, שנעשה במסגרת חילופי-השבויים.

כיום מחזיק שרות בתייהסוהר כי 8,250 אסירים ועצורים עד תום ההליכים המישפטיים, היושבים מקצתם בבתייהסוהר ומקצתם בבתי-מעצר של שרות בתייהסוהר הסוהר.

בחלק ניכר מבתייהסוהר כלואים יותר אסירים מכושריהקליטה של המיתקנים. בעיקר בכלא איילון שליד רמלה. שרות בתייהסוהר מקיים הכשרה מיקצועית, בשיתוף משרדהעבודה והרווחה, במיקצועות נגרות, מנהלי מופעלים קטנים, מסגרות, תפירה, ספרות, חקלאות, חרטות, גננות, טבחות, צבעות ומחשבים. בקורס למחשבים, המתקיים בכלאהשורן, לומדים 13 אסירים. לפי הרוח יש גידול של 70 אחוז באוכלוסיית האסירים הלומדים במרכזי ההכשרה המיקצועית, וגם מיספר הקורסים גדל. חוץ מן ההכשרה המיקצועית מקיים השרות גם כיתות ללימודים עיוניים. קיימות 25 כיתות לימוד, בהם לומדים 329 אסירים.

הרוח מגלה עוד, כי בשנה האחרונה שבתו רעב 1,182 אסירים וסך ימי השבתה הגיע ל-12,144 ימים. בשנה האחרונה היו 15 מיקרי מוות בתוך בתייהסוהר: שמונה מתו ממחלות ושיבעה נרצחו. השרות נותן גם טיפול רפואי לאסירים. במסגרתו קיבלו 5,416 אסירים טיפול-שיניים ו-1,361 אסירים קיבלו טיפול גמילה מסמים בעזרת אדולף.

תיקשורת

צלחות

מרחיבות את הסל

הקשישים רוצים לחזות בשידורי הטלוויזיה הסובייטית והצעירים מחכים לערב-בסאט

החברים הוותיקים בקיבוץ אפיקים היו כולם בריעה אחת: הם רוצים לכוון את הצלחת כך, שתקלט את שידורי מוסקוהו. 1. החברים הצעירים יותר אינם מתעניינים כל-כך בשידורים הסובייטיים. את דימונם מדליקה הד אפשרות לחזות, החל מהשבוע. בשידור רי הלויין הבינ-ערבי, ערב-בסאט. שידור עברי שידוריטלוויזיה מכל ארצות הברית. אפשר יהיה לחזות בעזרתו בשידורים בינלאומיים מארצות הברית, הנאגרים בסרטים אמריקאיים המוקרנים בנסיונות המיפץ או בשידוריידת בערי בית מסעודית.

קיבוץ אפיקים הוא אחד משלושה קיבוצים נחשונים — השניים האחרים: גיבעתיים וגבעה — שהתקינו לאחרונה במישקים אנטנות צלחת לקליטת שידורי לוויינים. הבעיה היחידה עם הצלחת העומדת להרחיב מאוד את הסל הטלוויזיוני של הצופה הישראלי, היא מחירה הגבוה: כמה אלפי דולרים. לכן מציע המהנדס בני גולד, מנכ"ל החברה המייצרת, שיקנו אותה קבוצות גדולות של מישפות. במשותף.

לא רק קיבוצים יכולים לקנות את טנה כזאת במשותף. גם בניינים סמוך כים זה לזה בעיר. כך קנו צלחת אחת כזאת 420 משפחות במגדלי-דוד הירוקותיים בשבת-אביב. בשיטה זאת המחיר למישפחה הוא נמוך ביותר — לא יותר מכמה עשרות דולרים.

הפצצה במטוס טרור-אוכיחה כי נבואות אלה צדקו. אולם לבית הלבן לא היה כל רצון להורות בכך. המסקנות: האמריקאים הוריעו כי קר'אפי הנוראי והמטרופאין 11 אשם בפיוץ הזה. מישור אחר אשם, וגם שימעון פרס תפס זאת במהרה, והשתיק.

יחסי-חיוך חייל הוורמאכט

האם היה מוכן האו"ם קורבן של סחיטה ממושכת? מי ידע על עברו?

ממשלת ישראל לא רצתה להתערב במערכה נגד קורט ולדהיים, מי שהיה שר-החץ של אוסטריה (מטעם המיפל-גה השמרנית) והמוכר הכללי של האו"ם.

בעוד שהקונגרס היהודי העולמי הרעיש עולמות, התעטפה ירושלים בשתיקה מורה. היא לא הגיבה, היא המתינה להוכחות. הסיבה: אי-הרצון להסתכסך עם הציבור האוסטרי, או לריב עם מי שעשוי להיות מחר נשיא אוסטריה.

אולם כאשר נפגש שימעון פרס בארצות-הברית עם עסקני הציבור היהודי, הוטחו בפניו האשמות קשות. נרמז לו כי מדינת-ישראל צנינה שאינה מקבלת על עצמה את האחריות המוטלת עליה כעל "מדינת העם היהודי", שהדבר יזיק לה בקרב יהודי ארצות-הברית. התוצאה: הממשלה התחילה לזוז. ניתנה הוראה לראש המישלחת

אם כי על רקע שונה, למשל: כאשר טיאטא ההתקוממות הציבורית את גולדה מאיר ומשה דיין מעל הבימה, למחרת מלחמת יוסי-הכיפורים. וכאשר הכריחה התקוממות רומה את ממשלת בגין למנות ועדת-חקירה אחרי טבח צברה ושאתילא, ואחר-כך לסלק את אריאל שרון ממשרדהביטחון.

המרי האזרחי להנהגת שיעורקיץ צריך להקיף את כל שיטתיהחיים. הוא צריך להתחולל בבתייהספר. אם שר-הביטחון מהסס ופחד, צריכים ההורים להכריח את בתייהספר לקבל את דינם. אותו הדבר צריך לקרות בבתייהמישפט, בשרותים הציבוריים השונים, בכל מוסד ומפעל.

כך יונהג שיעור-הקיץ על אפס וחתם של החרדים. יישארו נא הם, בגטאות העלובים, דבקים בשיעור-החרף, יבוישם להם.

אם אכן יקרה הדבר הזה, תהיה משמעותו הרבה מעבר לתחום המסוים של הוויכוח על שיעור-הקיץ. אם יצליח הציבור להנהיג את שיעור-הקיץ, הוא ישתכנע שיש בכוחו להנהיג בכלל וזמנים חדשים במדינה.

מרי אזרחי הוא מכשיר אדיר-עוצמה להתעוררותו של ציבור. וכאשר יתעורר רר הציבור החילוני, יש בכוחו לשבור את כבלי הכפייה הרתית בכל השטחים. יתכן כי מעט ייצא מזה — וכי המאבק על שיעור-הקיץ יהפוך את שיעור-החול של הכפייה הרתית על פיה, עד שיקין עליה הקין בכל התחומים.

ס יכול הרוטציה ככל מיקרה — זהו שסי-המישחק, אותו מנהל המערך בפעם המיידע-יכמה מאז שהוקמה ממשלת-האחדות-הלאומית. ראשיהממשלה, שימעון פרס, שהתחייב למלא את ההסכם, מסובב ביועצים ובשרים המניעים אותו ככל פעם מחדש להפך את ההסכם. פעם הם ניסו את תרגיל-השרון. שרון התנצל אז וחזר בו. אחר-כך הם ניסו להקים — גם זה לא הלך. והפעם, בעוד ראשי הממשלה נוחת בנמל התעופה בר-גוריון מנסיעתו לארצות-הברית, החלו יועציו לפמפם עד עניין מודעי.

כשירד פרס מן המטוס בלוד, התקבל עלידי העיתונאים. יורם רונן, הכתב המדיני של הטלוויזיה, שאל אותו מה תגובתו עליכך ששר-האוצר קרא לו "ראשי-ממשלה מעופף". פרס ענה שמודעי אינו יכול לדבר על נסיעות לחו"ל, מכיוון שהוא בעצמו חזר רק עכשיו משהות בשווייץ. אחר כך ישב פרס לשיחה עם יוסי ביילין, מזכיר-הממשלה. ביילין עידכן אותו והעביר לידיו את שתי הכתבות שבהן צוטט מודעי כשהוא משמיץ את ראשי-הממשלה.

האם יום פרס את המשבר מפני שנפגע עד עימקי-נשמתו מן ההשמצות והעלבונות שהטיח בו שר-האוצר? מי שמכיר אותו — ומי בפוליטיקה הישראלית אינו מכיר את פרס? — יודע כי פרס אינו יושב לצלול אל תוך משברים, ופחות מכל הוא שואף ליצור משבר כמו ידיו. אלוהי הספינות, שצבר במשך השנים יותר עלבונות ויותר השמצות מכל פוליטיקאי ישראלי אחר, ככה הספיק לפתח בקירבו נוגדנים, והוא מחוסן מפני לשונות רעות.

אם לא הוא עצמו, מי, אם כן, הציבו אותו השבוע במרכזה של סערה פוליטית?

מטורף מוכשר

התשובה: היועצים! יותר מכל קודמיו הקיף ראשיהממשלה את עצמו בחבורת-יועצים מגוונת. אלה, ספק אינטלקטואלים, ספק מומי חים, מחוייבים ומעונבים בסגנון אמריקאי, משמשים צוות-מוחות, שנטל על עצמו משימה לא-קלה — להפוך את ה"לוח"ר הכמעט-מיקצועי של הפוליטיקה הישראלית למצליחן אלפי-אלף.

היועצים, שספגו במרוצת החודשים האחרונים את הלחץ הכבד שהפעילו עליהם שרים וח"כים רבים במיפלגת העבודה, במטרה לשבור את הרוטציה, הגיעו בשבועות האחרונים למסקנה שאם לא יפברקו משבר, לא יהיה אפשר לשחרר את הבוס משיגעון-האמנות שלו. "זה משהו כפייתי אצל", התלונן בשבוע שעבר יועץ בכיר, "כדי להציל את האמנות הוא מוכן להפקיר את השלטון בידי חבורת-הכירוינים של הליכוד".

היועצים והעוזרים הם שטענו כי מיקרה מודעי חמור ממיקרה שרון, איך וכיצד? מודעי אמר שפרס הוא ראשי ממשלה מעופף, שרון אמר שפרס מוכן למכור את המדינה.

האם נעלב פרס מדיברי מודעי? אם כן, מדוע חיבה כמה ימים עד שהודיע על החלטתו לפטר את מודעי?

בשבת אחריההצהרתיים עוד שוחח ראשיהממשלה מביתו בירושלים עם שר-האוצר יצחק מודעי. המתגורר בהרצליה, פרס אמר למודעי שהוא רגז על הדברים שנאמרו בסוף אותו שבוע, אך לא יותר מכך.

במוצאי-שבת, במסיבת-דעים, פגש מודעי את העיתונאי יואל מרקוס מהעיתון הארץ, שכתבתו (ביחד עם הראיון בחדשות) היתה אחת העילות למשבר.

למודעי, "עשינו פצצה", אמר לו מודעי, "פרס צילצל לביתי".